

Text von Gad Frank über sein Denk- und Mahnmal in Hebräisch

הפסל הזה

הפסל הזה נוצר כתוצאה מקירוב לבבות אחר שנים ארוכות, גדושות כעס, עצב ויגון עמוק. על כל אשר עוללו למישפחתי וליתר בני עמי היהודים ברחבי אירופה, בידי הנאצים הגרמנים, מאז שנת 1933.

גדלתי וחונכתי על שינאת גרמניה הנאצית, על ידי הורים שנימלטו מגרמניה ההיא בחוסר כל ועלו לארץ ישראל בשנת 1934. כאן תקעו יתד איתנה ובנו את חייהם.

הסתייגותי ושינאתי מגרמניה כמדינה ומגרמנים כאנשים ליוותה אותי כל אורך חיי. חשתי כאילו צרבו בבשרי.

כיהודי ישראלי גאה זכיתי להיות בין מקימי ובוני מדינת ישראל. כיום בגיל 92 הצלחתי ליצור דגם לפסל הזה.

בשנת 2018 חזרתי לגרמניה לביקור, אחר שנים ארוכות. באתי עם חמשת ילדיי, המבוגר בגיל 63 והצעיר בן 50. רציתי להראות להם מהיכן הגיעה משפחת פרנק. קשתה עלי החזרה, את השפה הגרמנית הישכחתי ודחיתי ומחשבותי על גרמנים שאפגוש על אדמה גרמנית ארורה היכבידו מאוד, זעם ושאיפת נקם מצד אחד ורצון כנה להיתגבר על כך טילטלו וליוו אותי. התקשיתי להגיב. נותרתי בין שינאה תהומית לתהייה מבלבלת. ומתוך עומק הטלטלה החלו לעלות ניצני הבנה.

להפתעתי פגשתי שייכבת אזרחים גרמניים, צעירים ממני, אשר מתוך הבנת ממדי הפשע הגרמני הזה והשואה היהודית, במהלכה הושמדה גם משפחתי, נטלו על עצמם אחריות למעשה אבותם, בזקיפות קומה ומתוך הכרה גמורה כי השואה הייתה ונישאה הפשע האולטימטיבי מבין כל פשעי תבל.

מצאתי בגרמניה של היום בני אנוש נורמטיביים, שוחרי ומכבדי חיים.

נוצר בינינו חיבור אנושי על רקע עבר אפל. מצאתי אנשים בני שיח ומחשבה, אזרחים גרמניים, המנחילים לילדיהם/תלמידיהם תורת חיים בריאה ואנושית.

לדרך מחשבה זו יכולתי לחבור. חשבתי לעצמי כי לא מספיק לשנוא ולהשניא, צריך לעודד ולתמוך באלה הגרמנים הנושאים על כפיהם אח כתם השואה שהמיטו עלינו הנאצים.

לאיטי הפשרתי, התעורר בי רצון להטות כתף, ומהיותי פסל בעבודתי, החילות ליצור דגם לאנדרטת זיכרון אופטימית אשר תוקם במשותף ברמשייד סמוך ל: "אורות הסוסים" על רחבת המישטרה.

באורו זה כלאו הנאצים את יהודי רמשייד וביניהם היו ודאי גם בני משפחתי.

פסל זה יציג את גרמניה בעברה באמצעות היד המקועקעת ומתה. היד השנייה המחזיקה את ביתה שבנתה בהווה. והיד נושאת הפרח מסמלת את העתיד למי שיבנה את ביתו/מולדתו כראוי וכיאות.

בדרך זו בחרתי לשלב את העבר האפל עם ההווה המרשים ואת העתיד המבטיח.
אינני מאמין בצידקת המלחמות. וכל החושב כך ימצא בפסל זה ביטוי לכמיהת לב אופטימית
זו. כך ניבנה לנו עולם טוב יותר ויפה יותר.

אסור לשכוח את העבר המפואר של גרמניה, את בטהובן ומוצארט, את גתה ושילר, את
מנדלסון ואת כל המורשת התרבותית העשירה שגרמניה הורישת לעולם כולו. ציינתי זאת
בעזרת הענף הצומח ועולה מתחתית הפסל לקראת בוני ביתם השלוו היום.